

IGGY de GUY [Live in Phuket: Life on Lane] Volume 4 “ยาระบายอ่อน ๆ”

๑ ขวดน้ำ แพนที แบ็คแพ็ค ถุงทิ้งปิ่น กล้องดิจิทัล จักรยานคู่ใจ หมวกหนึ่งใบ และแว่นกันแดด นี่คืออุปกรณ์ยังชีพในการเดินทางของ IGGY de GUY [Live in Phuket: Life on Lane] แต่... คราวนี้ก็ยังไม่ใช่แฮะ ยังคงมีอาการบาดเจ็บจากหอยมือเสือกินคนอยู่ ยังคงต้องรอไปอีก การเดินทางครั้งนี้ครบทุกอย่างนะ ยกเว้นจักรยาน แต่จะเจออะไรมั้ง มาดูกัน... ๑

09/01/2552 – เกาะพระทอง... ไม่ต้องใช้ประตูดิฉัน ก็เดินทางข้ามโลกได้

ไม่อยากจะบอกเลยว่าสัปดาห์ที่ผ่านมา เป็นสัปดาห์หนึ่งที่เครียดมากในการอยู่ภูเก็ตตลอดหนึ่งเดือน ไม่ใช่อะไรหรอกนะ... คือ โดยปกติถ้าเป็นงานที่ใช้ความคิดแล้วเนี่ย ผมจะต้องทำงานเหล่านั้นในสถานที่ที่ผมมีสมาธิกับมันได้ ที่แรกคือห้องของผมที่บ้านในกรุงเทพฯ ที่ห้องนั้นทำอะไรก็ได้หมด ไม่มีปัญหา หรือไม่ก็ขอสถานที่ที่ผมปรับตัวได้แล้วก็จะสามารถทำงานประเภทนั้นได้เช่นกัน... แต่ออฟฟิศที่ภูเก็ตนี่... มันยังไม่ถึงขั้นนั้น... สำหรับ Life on Lane ตอนที่ผ่าน ๆ มาหลายคนอาจจะฉงน หรือบางคนอาจมีเหินมาเล็ก ๆ “ได้เที่ยวตั้งเยอะ มาทำเป็นเหงา...”... แต่มันเหงาจริง ๆ นะ... เบื่องหน้าอาจจะดูสนุกสนาน มีความสุข ได้ปล่อยอารมณ์ หลั่งล้าไปเรื่อย แต่เบื่องหลังมันค่อนข้างที่จะเหงาและเครียดพอสมควร... คือเข้าใจสภาพหน่อยว่า ที่ที่ผมไปมันไม่ได้ไปกับคนที่ผมไปแล้วจะมีความสุขด้วยจะ เครียดก็เครียด เหงาก็เหงา... ไม่มีคำบรรยายไปมากกว่านี้... แต่พี่มณ (คุณแม่มณฑนา ภริยานิม ที่ปต.) ก็บอกไว้ว่า กายฝึกไว้ซะ ถ้ากายได้ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ กายจะยิ่งเหงามากกว่านี้... งะ... ส่วนต้นเหตุที่ทำให้เกิดอาการเหงาและเครียดในการอยู่ที่ภูเก็ตนี้ ก็พอจะสรุปให้อ่านได้ประมาณนี้

1. ด้วยการที่ PMBC รวบรวมไว้แต่ละระดับหวัะที... ส่วนตัวผมเอง ไม่ได้มีอะไรเด่นชัดอย่างเลยในการทำงานกับพวกเขา แต่งานที่ทำก็เป็นประเภทที่ว่า ต้องมาเรียนรู้กันใหม่ *เยอะพอสมควร* อาจจะเรียกว่า มาก เลยก็ได้... ผลของงานที่ไม่ได้ตามใจเจ้าของโครงการ และทำงานไม่ได้ตามใจตัวเองก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอาการเครียด... เครียดขนาดไหน ปกติผมจะสูบดอกป๊อปอยู่แล้ว (ดอกป๊อปเป็นสมุนไพรชานหนึ่งนะครับ ใช้แก้อาการวิงเวียน... พอดีเป็นอยู่ แต่แสดงออกไม่เก่ง) แต่มาที่นี่... ผมไม่ได้สูบเป็นยา สูบบอกให้รู้ว่า “กูเครียดนะ...”

2. ทุกคนใน PMBC ต่างมีความชอบในงานประเภทนี้อยู่แล้ว และต่างก็มีเป้าหมายในการทำงานของตนเองเป็นอย่างดี... ด้วยการนี้ ผมเองที่ไม่ได้มีอะไรเลยก่อนที่จะมาทำงานที่นี่จึงรู้สึกเหมือนว่าตัวเองเป็น *ตัวประหลาด*... ใ้มารักก็ได้เจอพระยูนที่มัน *ทั้งรัก ทั้งหลง* ของมันไป... หมอสนก็ได้พบเจอสัตว์นานาชนิดที่เค้าสนใจ นก แมว โลมา พระยูน เต่า กิ้งก่าซิลลา... เอ้ย ! อันหลังไม่น่ามี แต่ถ้ามีก็น่าจะเป็นสัตว์ทะเลหายากเช่นกัน... ส่วนตัวผมเอง-- *อันมาทำอะไรที่นี่...*

3. ด้วยการที่ว่าพบเป้าหมายในชีวิตแล้ว ดังนั้นการดำรงอยู่ในภูเก็ตจึงหมดความหมายไป ที่เหลืออยู่ก็เพียงแค่... ทำงานให้ครบกำหนดสัญญาเท่านั้น... ใจมันไม่อยู่ที่นั่นแล้ว... (แต่แอบมีเปรย ๆ ระบุว่า อาจจะได้กลับก่อนกำหนดสองเดือน เพราะเจ้าของโครงการต้องการ 5 คะแนนเต็มในผลการประเมิน ดังนั้นต้องส่งงานก่อนกำหนดเวลาจริง 2 เดือนครับ... ถ้าส่งตามกำหนดจะได้แค่ 3 คะแนน... ใครเม่งคิดวิธีนี้ขึ้นมาวะ ส่งตรงเวลามันก็ควรจะได้ 5 เต็มดี... เอ... จริง ๆ)

4. เคยมีพี่ที่กลุ่มสัตว์ทะเลหายากถามว่า “คนที่นี้ไม่เหมือนที่ทำงานเก่าเธอ...” คำตอบคือ ไม่ ตอบได้เต็มปากเต็มคำ... โดยส่วนตัวผมชอบคนที่ กปต. (กองประมงต่างประเทศ) มากกว่านะครับ (ฮิ้ว-- ไม่ได้จะเกลียดใครหรอกนะ แต่พูดจากใจจริง อย่ามาแฉนะคุณชูดภา)... บางที คนในที่ทำงาน ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งนะ ที่จะทำให้สถานที่ทำงานนั้น ๆ น่าอยู่มากขึ้น แม้อาจจะไม่ได้ทำงานที่ชอบก็ตามที...

5. ความเหงาสะสม... แรก ๆ ก็อยู่ได้อยู่หรือที่ภูเก็... หลัง ๆ เริ่มซึมเศร้า-- ! มันไม่มีเพื่อนคุยอะ... มีพี่บางคนในกลุ่มถามว่า “ช่วงนี้กลายเป็นอะไร ไม่ค่อยพูดเลย หรือปกติเป็นคนเงียบ ๆ อยู่แล้ว...” อยากจะบอกว่าปกติถ้ามีเรื่องคุยผมก็คุยได้ทั้งวันทั้งคืนแหละครับ... แต่กับพวกพี่ผมไม่รู้จะคุยอะไรอะ... มันเซ็ง— ไม่อยากจะบอกว่าอยู่ที่นั่นมาเดือนนึง หยอดค่าโทรศัพท์ไปแล้วพันกว่าบาท (ปกติอยู่กรุงเทพฯ เดือนนึงใช้ไม่ถึง 300) ใช้มันจนได้แอปปีโป้นัส 200 บาทอะ ขนาดน้องผมที่ว่ามันคุยนักคุยนานมันยังได้แค่ 50 บาท...

6. ไม่น่าจะมีแล้วมั้ง พอก่อนดีกว่า เดี่ยวจะเขียนกันชะก่อน...

จากเรื่องราวที่ผ่านมา ก็น่าจะตั้งชื่อเรื่องได้ว่า “ครูชา... หนูเหงา” เอ้ย ! ไม่ใช่ (แต่เรื่องนี้คุ้น ๆ เหมือนเคยอ่านตอน ม. ปลาย เหนอ ๆ) จากเรื่องราวที่ผ่านมาก็พอจะมีบางคนเขารู้ได้อะนะ ก็เลยตอบแทนให้ ด้วยการให้ไปทำงานที่เกาะพระทอง อำเภอคุระบุรี จังหวัดพังงา... ภูเก็ว่าจะได้พักซักหน่อยนะเนี่ย— ออกฟิลด์อีกแล้ว... แผลภูก็ยังไม่หาย หมอบอกว่าเห็นแผลแล้ว... มันบวมนะจะ สงสัยจะเดินมากใช้มัยยะเนี่ย... ถ้าไม่หยุดเดิน หมอจะตัดขาทั้งนะจะ ... หมอคำบ— ทำอะไรได้ละคับ งานผมมันต้องใช้เท้าในการทำงาน...

การเดินทางของผมก็ได้เริ่มต้นขึ้นเวลา 8.00 นาฬิกา ของวันที่ 9 มกราคม 2552 เป้าหมายคือ เกาะพระทอง อำเภอคุระบุรี จังหวัดพังงา... อย่าถามเส้นทางในการเดินทาง เพราะผมยังคงคอนเซ็ปต์เดิมในการเดินทางด้วยรถ... หลับ... เาเป็นว่าถ้านับจากภูเก็ อำเภอคุระบุรีจะเป็นอำเภอสุดท้ายของพังงา ที่เชื่อมต่อกับอำเภอสุราษฎร์ธานีของจังหวัดระนอง ... ลืมบอกไปว่า ที่ต้องมาที่เกาะพระทองก็เพราะว่ามาจัดงานวันเด็กที่นี่ครับ คือกลุ่มสัตว์ทะเลหายากเนี่ย ได้มาจัดงานวันเด็กที่เกาะพระทองเกือบทุกปี ดังนั้นปีนี้ก็มาด้วย... เวลาในการเดินทางด้วยรถยนต์ทั้งหมดทั้งมวล รวมทั้งการแวะในที่ต่าง ๆ ด้วยเราก็ใช้เวลาประมาณ 6 ชั่วโมง จึงมาถึงอำเภอคุระบุรี... มาที่นี่มาเจออาจารย์แสงเทียนด้วยครับ แกมาสอน Research Method ให้กับเด็กภาคการจัดการประมงปี 3 จากการพบเจออาจารย์ทำให้ผมรับรู้... ผมอยู่คณะประมงเกือบครบทุกภาคแล้ว

“กาย !! นี่อาจารย์แสงเทียน รู้จักไหม้ย ?” พี่ที่ทำงานถาม

“ครับ รู้จักครับ อาจารย์เค้าอยู่ภาคการจัดการฯ”

“กายอยู่ภาคเดียวกับอาจารย์หรือ ?”

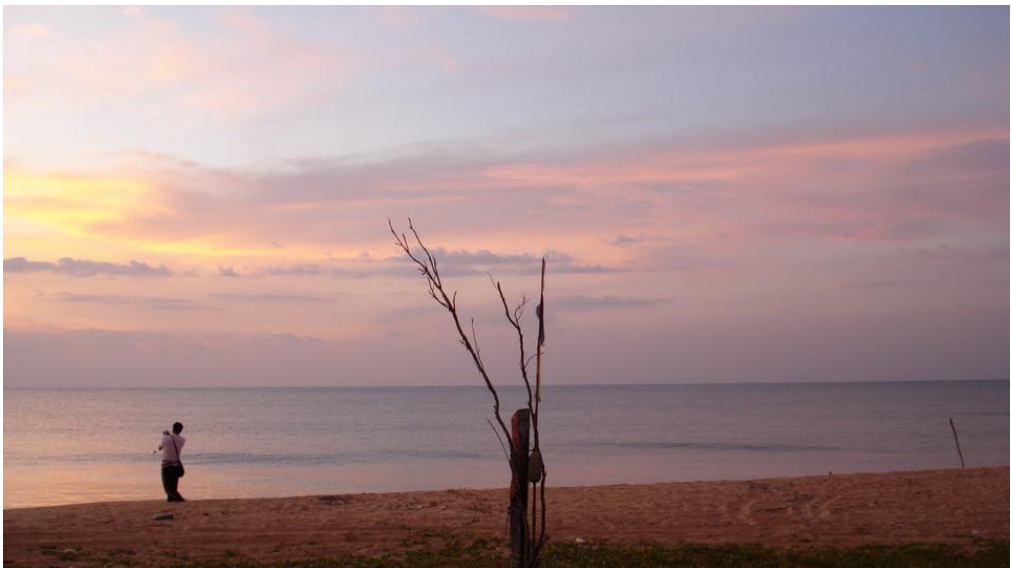
“เปล่าครับ...” ผมกำลังจะตอบอยู่พอดีว่าผมอยู่ภาคไหน อาจารย์ก็พูดขึ้นมา...

“ไม่ ๆ น้องเค้าอยู่ภาควิทยาศาสตร์ทางทะเล...”

...

“เออ... เปล่าครับอาจารย์ ผมอยู่ภาคเพาะเลี้ยงฯ ...” อาจารย์ครับ ถ้าอาจารย์ไม่ยอมให้ผมอยู่ภาคอาจารย์ก็ไม่เป็นไรนะครับ ผมพอจะเข้าใจ...

แต่คือ ถ้ามีคนบอกว่าผมอยู่ภาคผลิตภัณฑฯ ก็ครบทุกภาคแล้วอะ... ภาคเพาะเลี้ยงฯ ก็อยู่อยู่แล้ว... ภาควิทยาศาสตร์ทางทะเล เป็นภาคแรกที่มีคนเข้าใจผิด เพราะ เพื่อนก็อยู่มารินฯ เยอะ น้องก็อยู่มารินฯ แกมกุเลือกทำงานด้านมารินฯ อีก เาเข้าไป... ภาคไบโอฯ ก็เคยมีคนทัก... ภาคแมนเจฯ ก็มีหลายคนนึกว่าผมอยู่ เพราะน้องรหัสผมอยู่ภาคแมนเจฯ คนที่ผมรู้จักหลายคนก็อยู่ภาคแมนเจฯ ... เอานะ อยู่คณะเดียวกันจะมาแบ่งภาคกันทำไม... อ่านประโยคนี้อะไรอย่ามาถามนะ แล้วมีอยู่ภาคไหนวะ ??... พบปะพูดคุยกับอาจารย์เสร็จ ผมก็นั่งเรือไปต่อ เพื่อเดินทางจากฝั่งไปยังเกาะพระทอง ซึ่งใช้เวลาประมาณ 30 นาที...

ก้าวแรกที่เหยียบเกาะพระทอง... ไม่ได้รู้สึกแตกต่างอะไรมากมายกับที่อื่น ๆ อาจเป็นเพราะช่วงนั้นยังอยู่ในภาวะ
ตึงเครียดเล็กน้อย... ตอนนั้นไม่มีอารมณ์ร่วมกับกิจกรรมใด ๆ ทั้งสิ้น ผมก็เหม่อลอยไป... เรื่อย ๆ เปื่อย ๆ... ฉันมาทำอะไร
ที่นี่... ไม่ได้มีอะไรน่าสนใจมากนัก จากนั้นเราก็ตัดสินใจเดินทางต่อด้วยรถอีแต่น... ที่นี่ รถอีแต่นถือเป็นพาหนะหลักในการเดินทาง
คาดว่าอีกไม่นานคงจะเกิด *อีแต่นดริฟท์* ขึ้น... ก็ใช้เวลาเดินทางอีกประมาณครึ่งชั่วโมงเพื่อเดินทางจากท่าเรือเกาะพระทอง
มายังโรงเรียนบ้านทุ่งตาบ โรงเรียนแห่งเดียวของเกาะพระทอง... โรงเรียนมีครูหนึ่งคน... นักเรียน 6 คน... 6 คนจริง ๆ นะ
ตอนแรกผมก็ไม่เชื่อ... เมื่อมาถึงเราก็ยกของลงกัน มีอะไรมาแจ่มมั่ง มีอะไรมาเล่นมั่ง อันไหนต้องแปะสติ๊กเกอร์ของ กษ.
(กรมทรัพยากรทางทะเล และชายฝั่ง) เราก็เตรียมของกันเสร็จตอนช่วงประมาณเกือบ ๆ 6 โมงเย็น... สภาพในตอนนั้นคือ
ผมอยากกลับไปนอนมาก ถึงมากที่สุด... แต่ก็ยังมีโปรแกรมต่อ... คือการเดินทางไปกินข้าวเย็นที่บ้านพี่น้อง (คือ พี่เค้าชื่อ
น้อง อะนะ เค้าเป็นคนประสานงานของที่นี่) อารมณ์แบบว่า (อันนี้ขอตัดหัวหน้าโครงการหน่อย) ได้ข่าวว่าโคเลสเตอรอล
เกินกำหนดไม่ใช่หรอครับ... สั่งปุดำมากินอีก... แอมแอมก็ยาก เปลือกแข็งชิบหาย ทุกคนในงานนี้จะมีแผลที่นิ้วโป้งกัน
ถ้วนหน้า นี่คือหลักฐานจากการกินปุดำ... กินกันเสร็จป้าบ... ก็ได้เวลากลับ... สิ่งที่ได้รู้อย่างนึงในตอนนั้น... อารมณ์มัน
เปลี่ยนไปนะ... ไม่ใช่เพราะว่าได้กินข้าวนะ แต่เป็นเพราะ... ผมไม่เคยรู้สึกเลยว่า พระจันทร์ที่มันหันมาที่โลกมนุษย์ มันจะ
สวยงามขนาดนี้... คืนวันพัญ บณเกาะนี้ คาดว่าไม่ต้องเอาอะไรมาเพิ่มอีกแล้วละ การเดินทางได้แสงจันทร์พร้อมกับเสียงใบไม้
ลู่ลม และบรรยากาศบ้าน ๆ ที่คนในเมืองไม่มีทางได้พบ... เกินพอ... ความเครียดของผมได้หายไปสิ้น เหลืออยู่เพียงแค่
ความประทับใจ และเข้าใจเลยว่า ทำไมคนในกลุ่มถึงต้องมาที่เกาะนี้เป็นประจำ... เวลาของผมในวันนี้มันอาจจะจบลงไป
พร้อมกับแสงจันทร์ แต่สัญญาว่า... แสงจันทร์ และเวลานั้นมันจะกลับมาเหมือนเดิม トラバタが世界にまだいる... ตลอดไป

(จากภาพที่เห็น... ปกติกล้องที่ผมใช้อยู่นี้ ไม่สามารถถ่ายตอนกลางคืนได้ ถ้าไม่ใช่แฟลช... เห็นภาพก็คงไม่ต้องบอกใช่ไหม
ว่า แสงจันทร์มันสว่างขนาดไหน)

การเดินทางวันใหม่ของเราเริ่มต้นขึ้น... แต่ตอนแรกผมเกือบจะไม่ได้ลงเกาะด้วยซะแล้ว เนื่องจากหมอสั่ง “มึงห้าม
เดินนะ ไม่งั้นกูจะตัดขามึงงง...” แต่ทำได้ มันมาแล้ว เราก็ต้องไป แถมวันนี้จะได้ทำงานร่วมกับมืออาชีพซะด้วย... คือ
ว่าการเดินทางในวันนี้จะมีทีมงานจากบริษัท Sea Air Land จำกัด เป็นบริษัทที่ทำรายการสารคดีชื่อ *สำรวจธรรมชาติ*
ออกอากาศทางช่อง 5 ทุก ๆ วันหยุดนักขัตฤกษ์ช่วงหกโมงเช้ามั้ง ถ้าจำไม่ผิด... พวกเขาจะมาถ่ายทำสารคดีต่อจากครั้งที่
ผ่านมา และจะมาถ่ายทำสารคดีตอนใหม่เกี่ยวกับ *จระเข้น้ำเค็ม*... เรื่องนี้น่าสนใจนะ เพราะในประเทศไทยไม่มีจระเข้
น้ำเค็มอยู่เลย... เอว่ะ ขาไม่สมประกอบก็จะขอตามไป... เราเดินทางออกจากฝั่งตอนประมาณ 8 โมงพร้อมกับการซื้อ
ไอศกรีมไปแจกเด็ก ๆ จำนวน 200 แท่ง... เมื่อเวลาประมาณ 9 โมง เราจึงเดินทางไปถึงโรงเรียนบ้านทุ่งดาบ... ณ เวลานั้น
จำนวนของเด็กนักเรียนก็ได้ไบนารีฟลิกซ์ จาก 6 คนเป็นจำนวนมากกว่า 50 คน... ไม่ใช่อะไรหรอกครับ คือว่าทางเกาะก็ได้
เชิญนักเรียนจากโรงเรียนอื่นเข้ามาร่วมงานด้วย ไม่งั้นถ้าทั้งงานมีเด็กแค่ 6 คนก็แย่สิครับ... แล้วเมื่อรวมจำนวนผู้ปกครอง
เข้าไปแล้วก็มีจำนวนมากกว่าร้อยคน... คนในงาน ไม่ได้แค่แค่คนไทยเท่านั้นนะครับ แต่รวมถึงชาวตะวันตกด้วย ทำไมหรือ
ก็เพราะที่นี่เป็นแหล่งที่เงินทุนจากต่างชาติเข้ามาช่วยเหลือหลังภัยสึนามิ จึงทำให้มีองค์กรต่าง ๆ รวมถึงนักท่องเที่ยวรู้จัก
และชาวบ้านบนเกาะนี้ก็สามารถรับมือกับชาวต่างชาติได้เป็นอย่างดี... (ถ้ามีตัวขาว ผมทอง ตาสีฟ้า มึงเข้าร้านกูมึงต้อง
จ่ายเพิ่ม 50 บาท...)... กิจกรรมในวันนี้ก็มีทั้ง การแจกของขวัญ การเล่นเกมต่าง ๆ และที่น่าสนใจมากกว่านั้นคือ มีเด็กมอ.
ภูเก็ตรมาด้วย... มาจัดกิจกรรมสนทนากับผู้คนในโรงเรียนนี่นะครับ ชาวบ้านก็เล่นสนุกกันไป พวกผม — ทีมงานก็นั่งดู
เด็กกันไป รวบรวมว่าไม่เคยเห็นเด็กมอ.หลายมาก่อน... หึนซึ้น ๆ... แต่ผมยังคงคอนเซ็ปต์เดิมนะครับ *ไม่รักเด็ก*... แต่ก็ดูไป
ด้วยอะนะ เเห่ ๆ ขอดูอะไรที่มันเจริญหูเจริญตามั่ง หุหุ...

(ออกเดินทางไปกับพี่ ๆ ทีมงาน Sea Air Land)

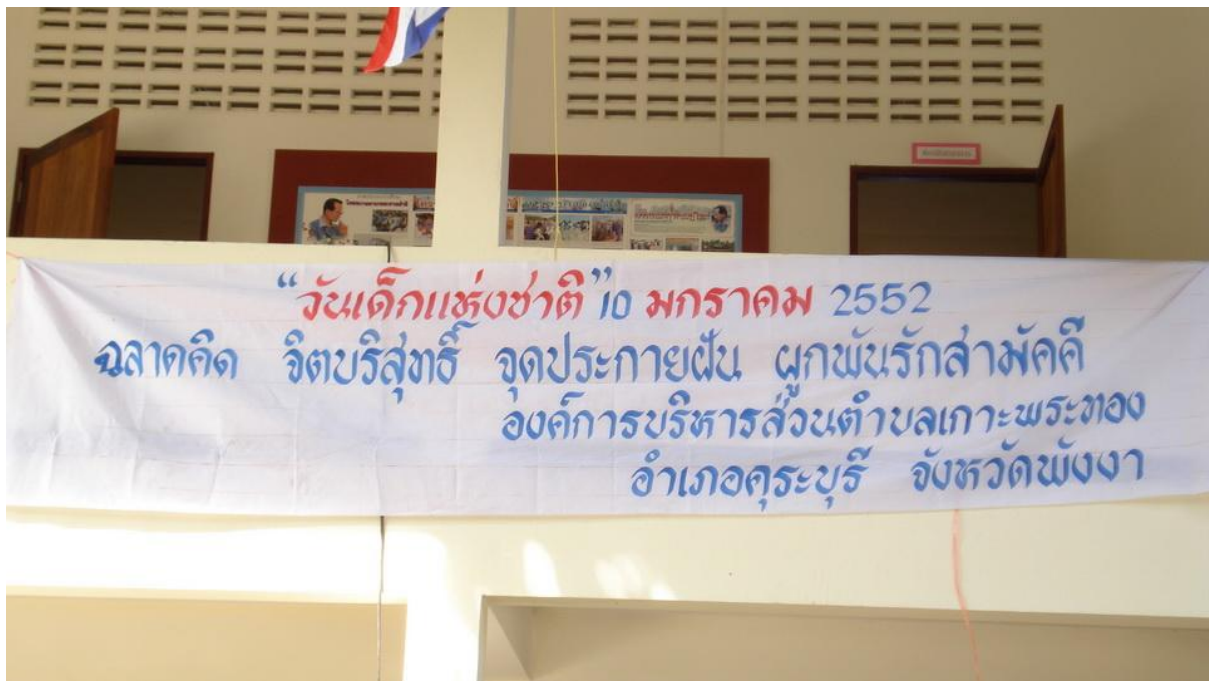
(ภาพการพาเด็ก ๆ ขึ้นฝั่ง)

(พวกนี้ก็เป็นกล่องของขวัญที่จะแจกให้เด็ก ๆ... เยอะมากกก แจกกันตั้งแต่ก่อนบ่าย กว่าจะหมดเกือบสี่โมงเย็น)

(ไม่รู้ทำไม... แต่ชอบภาพนี้)

(คำขวัญวันเด็กปีนี้— ใครจำได้มั่งเอ่ย ??)

(เด็ก ๆ ก็ร่วมกิจกรรมกันใหญ่)

(ส่วนผู้ปกครองก็นั่งรอเด็กกันไป)

(หนึ่งในฝรั่งที่มาร่วมงาน... ไข่เด็กเสื่อแดงนั่นชื่อว่าโรมัส เพิ่งเคยเห็นฝรั่งดำน้ำก็ครั้งนี้แหละ จิงเกิลเบลล์ จิงเกิลบลล์
จิงเกิ้ลอลเดอะเวย์ ไ้ ว้อท ฟัน... อื้อ อื้อ อื้อ อื้อ ตือตือ อื้อ อื้อ อื้อ อื้อ เฮ !! ไข่ตอนเฮ มันคงจำได้ เพราะมันร้องดังตอน
นั่นมากที่สุด เหนือ ๆ)

(นี่ก็เป็นฝรั่งอีกคู่ที่มาร่วมงาน... แต่รู้สึกชอบภาพนี้แฮะ)

เอ้อ... ภาพเหล่านี้บังเอิญถ่ายได้นะครับ... (โกหกไม่เก่งเลยกู... ปรับโฟกัสซะแจ่มเลยนะมึง...แต่เข้าใจเลยว่า ทำไม่ได้
มารักมันถึงมาเรียนโฟโต้)

(ภาพบรรยากาศการทำกิจกรรมของเด็ก มอ. ภูเก็ตครับ... อยากกลับไปเรียนใหม่แฮะ)

(ภาพหน้าตาพี่ ๆ ทีมงานระหว่างการดูเด็ก... พี่น ๆ กันทั้งน้านนน 55+ หน้าตานี้ นั้งพิจารณากันใหญ่ เหน่ ๆ)

เอ่อ... จริง ๆ ตรงนี้ก็ไม่ค่อยอยากที่จะเอามาเผยแพร่เท่าไหร่ละนะ มันค่อนข้างที่จะเป็นเรื่องจริงผ่านจอ คือว่าพี่স্যัญ (คนที่เอากล้องแขวนคอตัวเองนั่นแหละครับ) ผมก็เห็นเค้านะ พยายามไปถ่ายภาพเด็กทารก แบบว่ากำลังนอน หลับตาพริ้ม ๆ น่ารัก ๆ... ก็สงสัยเลย... ถ่ายทำไมวะ... จนในที่สุดก็มารู้ได้ แก่เอาภาพที่ถ่ายไปถามเด็กมหาลัย แก่ให้ดูภาพ... น้อง ๆ น่ารักม๊าย... ถ้ามีเด็กคนไหนโดนหลอกง่าย “น่ารักคะ” พี่เค้าจะตอบทันทีว่า... ชอบม๊าย เดี่ยวพี่ทำให้... เป็นมุขที่แบบว่า... เอ่อ มึงเล่นง่ายไปม๊าย... แต่น้าสนนะ วันหลังไว้ลองเอาไปถามมั่ง... ตัวเอง นี่ ๆ น่ารักม๊าย... ชอบม๊าย เดี่ยวเราทำให้...

เมื่องานใกล้เลิกแล้วพวกผมและทีมงานก็ได้กลับมาแพลนงานกันว่าจะทำอะไรต่อไป... สรุปคือ ทางบริษัท Sea Air Land ก็จะไปถ่ายทำสารคดีต่อในเรื่องของการคืนกล้วยไม้สู่ธรรมชาติ โดยให้เด็ก ๆ ทั้งหลายเป็นตัวเอก จากนั้นก็จะไปท่องเที่ยวเล่นกันต่อไป...

(รูปภาพทีมงาน Sea Air Land กำลังเตรียมข้อมูลกันอยู่)

(นี่ก็เป็นอีกทีม, NGO จากอิตาลี ที่จะมาศึกษาแนวทางการอนุรักษ์จะเข้ น้ำเค็มของที่นี่)

(ภาพการเดินทางผ่านป่าสน เมื่อก่อนแถวนี้เป็นทุ่งเสม็ด แต่หลังเหตุการณ์สึนามิ ก็ได้ทำให้สภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป ด้วยเหตุที่ว่า น้ำได้พาลูกสนมาด้วย แล้วการที่สนโตเร็วมาก จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันภายใน 4 ปี)

(สังเกตที่พื้น ที่มีแต่สีน้ำตาลจากใบสน... นี่จะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ระบบนิเวศเปลี่ยนแปลง เนื่องจากใบสนนั้นร่วงเร็วมาก แล้วเมื่อมีการทับถมของใบมากขึ้น ต้นไม้ด้านล่างก็จะไม่มีทางได้รับแสงเลย จากนั้น ระบบนิเวศของที่นี่ก็จะกลายเป็นป่าสนเพียงอย่างเดียว... พอได้สอบถามจากผู้รู้มา... แต่เห็นบางคนชอบไปดูต่างประเทศ มีสนต้นใหญ่ ๆ เรียงรายกัน... นั่นคือป่าสนเพียงอย่างเดียว ระบบนิเวศนี้จริงเดียว... ควรจะดีใจนะที่ระบบนิเวศของไทยนั้นมีความหลากหลายอยู่สูงมาก... เห็นเค้าบอกว่าแค่ชนิดของนกในประเทศในอย่างเดียวเนะ มีจำนวนชนิดมากกว่าทั้งยุโรปรวมกันอีกนะ)

(ป่าสนในอีกมุมหนึ่ง...)

(อันนี้รู้แน่...

ไม่ได้ถ่ายอุปกรณ์ดักแด้มาให้ดูแฮะ)

(อันนี้ภาพผมเองครับ ที่เห็นเอียงตัวนั้นไม่ได้ตั้งใจจะแฉัดท่า หรือสร้างแบ็คกราว์นอะไรหรอกนะ... แต่มันเอาสันลงพื้นไม่ได้ มันตึง เห็นได้ว่าที่ข้อเท้าเขายังคงมีผ้าพันอยู่...)

แต่ก่อนหน้านั้น... พวกเราต้องมารอที่บ้านของพี่น้อง... รออะไร รอให้เด็ก ๆ ทั้งหลายเค้าเลิกงานกันก่อน พวกเราถึงจะได้ออกไปทำงานกัน... ก็มานั่ง ๆ นอน ๆ กัน... แต่ระหว่างนี้ผมเจออะไรหลาย ๆ อย่างนะ อย่างแรก การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม คือ ว่าง ๆ ตอนที่รอเด็ก ๆ ผมก็สูบดอกป๊อปไป (ดอกป๊อปเป็นยา... แต่สูบมากก็ไม่ดี ว่าถ้าหายจากอาการวิตสิดวงจุมก็เลยเลิกสูบแล้วครับ แต่ผมไม่สูบบุหรี่นะ) สักแป็บ ก็มีพี่ทีมงาน Sea Air Land มาถาม “น้องสูบอะไรอะ กลิ่นหอมดี”... ดอกป๊อปครับพี่ พอดีผมใช้แก้วิตสิดวงจุม... “อ้อ เหรอ เนี่ย เพื่อนพี่ก็เป็น...ขอพี่ลองหน่อยดี แต่ใช้กระดาษสูบมันไม่ดีมั้ง ใช้ใบจากดีกว่า”... ว่าเสร็จแม่ของพี่น้อง ที่เค้าทำใบจากสำหรับสูบยาเส้นขายกับบอกเลย “บ่าว เาไปจากนี้ไปกลิ่นหอมดี ใช้กระดาษสูบแล้วมันเหม็น”... ชอบคุณครับยาย... จากนั้นกระบวนการรวมกันก็เกิดขึ้น ชาย 4 คนนั่งเรียงแถวอยู่หน้าบ้าน แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมดอกป๊อป ยาเส้น และใบจาก ก่อเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ดอกป๊อปรวมตัวกับใบจากและกลายเป็น !!!!! ไม่ได้กลายเป็นอะไรอะ เหมือนใช้ขี้ยาเส้นนั่งพี่กันอยู่... แต่คนได้เค้าบอกนะว่า ที่นี้ก็ใช้ดอกป๊อปรักษาวิตสิดวงจุมเช่นกัน แต่มวนแม่จะเท่าชิการ์ของฝรั่ง กว่าจะหมดมวนคงทั้งวัน แต่มีอะไรที่อยากจะบอกกล่าวซักอย่างด้วยประสบการณ์ตรง สำหรับผู้ที่มีแนวโน้มที่จะได้ลงมาทำงานในภาคใต้ มีข้อเสนอแนะอยู่เล็กน้อยที่จะทำให้ทำงานได้ง่ายขึ้น 1. ยืมเข้าไว้ 2. พยายามหัดพูดได้ และ 3. ด้วยการที่ว่าคนใต้อัธยาศัยดี และขี้เล่น ดังนั้นเราก็แซว หรือพูดเล่นได้พอเป็นธรรมเนียม เอาพอหยิกแกมหยอก กัดนิด ๆ เจ็บหน่อย ๆ พอขำ ๆ น่ารัก ๆ แต่อย่าเสือกกวตืน... เเห่ ๆ คือว่า ถ้ามีเรื่องที่นี่ อย่างแรกทีแนะนำคือให้หนีไปให้เร็วที่สุด อย่ามาทำตัวเป็นคนดีผมขอโทษ หรืออย่ามากว้างว่ากูชนะ เพราะคุณจะมีโอกาสสรอชีวิตน้อยมาก ไว้ค่อยให้พาคคนที่ป็นที่รู้จักในชุมชนมาช่วยขอโทษให้ อย่าลืมหะละ... อย่างที่สอง ต้นมะม่วงหิมพานต์ ผมก็เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกในชีวิต ต้นไม่สูงมากนัก ได้ประมาณซัก 3 เมตร ใบออกจะมน ๆ แต่ที่สำคัญคือ... รู้เลยว่าทำไมถึงเรียกว่ามะม่วง... เค้าบอกว่ายอดอ่อนของมันเนี่ย เอามากินกับขนมจีนจะอร่อยดี มันจะเปรี้ยว ๆ ฝาด ๆ ผมก็ลองไปเด็ดยอดมากินดู กลิ่นมันเหมือนมะม่วงดิบเลยอะ แต่ฝาดจริง ๆ นะ กินดิบ ๆ ไม่มีน้ำตามนี้ไอชิบหาย แต่น่าเสียดายที่ไม่เจอผลของมัน ถ้าเจอจะถ่ายรูปมาให้ดูซักหน่อย... อย่างที่สาม มีคนมาทาบตามครับ !!! ว้าว ว้าว ว้าว !!! พี่เอี้ย ผู้กำกับสารคดีมาถามผมว่าทำ Premier Pro คล่องรึยัง... ถ้าคล่องแล้วจะให้มาฝึกงานกับบริษัท !!! แถมได้เจอพี่บอลมาทำไตเติ้ลรายการด้วย After Effect ให้อีก ถ้ามีโอกาสว่าจะมาขอวิชา After Effect จากพี่คนนี้... เอ๊ะ !! นี่กูจบ/ระมวงหรือจบออกแบบนิเทศศิลป์วะเนี่ย... (เอ่อ... สำหรับคนที่ไม่รู้จัก ทั้ง Premier Pro และ After Effect เป็นโปรแกรมของ Adobe นะครับ Premier Pro ไว้ตัดต่อภาพยนตร์ ส่วน After Effect ใช้ใส่เอฟเฟกต์ต่าง ๆ ให้กับภาพยนตร์)... ก็... พวกเราก็รอจนถึงประมาณเกือบ ๆ สี่โมงครับ ก็ได้เวลาถ่ายทำสารคดีกันต่อ ๆ เพราะเด็ก ๆ มาแล้ว ก็ถ่ายต่อกันถึงประมาณ 5 โมงเย็น จากนั้นเราก็ไปท่องเที่ยวเล่นกัน

(ก็แค่อยากจะให้ดูแค่นั้นแหละว่า... เท้ามันดำขนาดไหน...)

(โรงเพาะกล้วยไม้...)

(ภาพนักเรียนบ้านทุ่งดาบพากกล้วยไม้คืนสู่ธรรมชาติ)

(ชอบหน้าไอ้เด็กเวอร์นี้มาก สนุกกับการคืนกล้อยไม้สู่ธรรมชาติเหลือเกิน)

ประมวลภาพการท่องเที่ยวทุ่งเสม็ด เป็นเสม็ดขาว... นี่ถ้ามียีราฟ ม้าลาย กวาง สิงโต... นะ จะนึกว่าอยู่แอฟริกา

(ดีลูกไปให้ถึงดวงจันทร์... ถึงพลาด ก็ยังอยู่ท่ามกลางดวงดาว... เห็นภาพนี้แล้วนึกถึงประโยคเบียร์สิงห์ขึ้นมาได้...)

(โดยส่วนตัวแล้วชอบสามภาพนี้... ดูแล้วรู้สึกว่าได้ยืนอยู่บนโลกมนุษย์)

สิ่งหนึ่งที่ผมเรียนรู้ได้จากทุ่งเสม็ดคือ... ต้นเสม็ดทุกต้น แม้จะมีสายพันธุ์เดียวกันก็ตามที แต่ว่า... แต่ละต้นต่างก็แตกต่างกันในรูปแบบของการยืนต้นของตนเอง... ถ้าเปรียบให้ต้นเสม็ดเป็นมนุษย์ แม้ว่าจะเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์การดำเนินชีวิตที่เหมือนกัน บางคนอาจมีรูปแบบชีวิตที่ตรงตามมาตรฐาน ส่วนบางคนก็มีรูปแบบชีวิตที่บิดเบี้ยว อาจดูแปลกประหลาดในสายตาผู้อื่น กระนั้นแล้ว... เมื่อผู้คนเหล่านั้นมาใช้ชีวิตร่วมกัน มันก็ทำให้สังคมนั้นดูงดงาม และน่าอยู่ในรูปแบบของตัวเอง...

การเดินทางของเราเริ่มต้นได้แสงจันทร์ และก็จบได้แสงจันทร์... การลาจากได้เกิดขึ้น ทีมงานของผมไปพักผ่อนบนฝั่งเพื่อที่จะกลับภูเกิดในตอนเช้า ส่วนทีมงานของพี่เอื้อยจะอยู่บนเกาะต่อไป เพื่อถ่ายทำสารคดีเรื่องจระเข้น้ำเค็ม

...จะจบตอนแล้วละ ขออีกนิดก็แล้วกัน... ผมไม่เข้าใจเหมือนกันนะ แต่... พอผมได้มาที่เกาะนี้แล้วรู้สึกได้เลยว่า “ดวงจันทร์มันมีมนต์ขลังในตัวของมันเอง” ทั้งทำให้มนุษย์หมาปากลายร่าง ทั้งทำให้กระต๊วนด้านมืดของมนุษย์ออกมาโลดแล่นได้ แต่สำหรับผม การมองดวงจันทร์มันทำให้ใจสงบอย่างแปลกประหลาด... คาดว่างานนี้ มันคงจะทำให้ผมรักดวงจันทร์เข้าแล้วละมัง... นั่นไง คูสิ... เห็นกระต่ายบนพระจันทร์มั๊ย...

ป.ล. ข้าพเจ้าไม่มีความผิด ดวงจันทร์ต่างหากที่ทำ